

El Camino Azul

- Het Blauwe Pad -

Veerle Phara

El Camino Azul
Het Blauwe Pad

Auteur: Veerle Phara
ISBN 9789465201276

© 2025 Veerle Phara (Veerle Declercq)
www.templeoftheearth.org

Gedrukt door Brave New Books

Redactie: Marjolein Vos en Gino Peremans
Zetwerk: An Bollansée

Foto's en schetsen: Veerle Phara, Jonas Louisse, Sara Yula Aranedo, Tom Joseph, Izzy Ivy en Moksha Ji.

Coverafbeelding: Jonas Louisse

Alle rechten voorbehouden. Deze uitgave mag alleen worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier mits voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Uitzonderd zijn korte fragmenten, die uitsluitend ten behoeve van recensies geciteerd mogen worden, mits bronvermelding.

Wettelijk depot: D/2025/Veerle Phara, uitgever
1ste druk: februari 2025

Inhoudstafel

Dankwoord.....	5
Voorwoord	6
-4. Boodschap van Hatun Yachaoik. Openen van de Zonnepoorten	13
De ontoegankelijke Poort.....	21
-3. De Lemurische Bron	29
Volg de Tekens.....	35
Eset.....	49
-2. Levenssappen.....	53
El Ánimo	58
Tiwanaku	64
-1. De Vortex van de Sonora woestijn.....	69
The Heart Warrior	69
Grootmoedig & onbevreesd door de Poort.....	73
0. In het Hart van het Braziliaanse oerwoud: Oermoeder, Oervader: Initiatieritueel	85
1. De Nakaa van Kiribati	99
Aanvaarden – Vertrouwen – Hoop – Verlangen – Overgave.....	106
Liefde – Wil.....	113
2. Papahānaumoku	141
Dankbaarheid, overvloed en expansie.....	146
3. Keltische Sheela Na Gig: het krachtige donkere vrouwelijke.....	151
4. Avebury.....	161
Alo	175
5. Uitzuiveren & Uitlijnen.....	187

6.	Jane	195
7.	Anale mysteries: De Zonnepoort van Kalkajaka	201
8.	De Oerpijn van de Aarde & Gouden Bollen	221
9.	De Hopi Profetie.....	233
	De Geboorte.....	237
	Nawoord	247
	Bibliografie.....	250

Dankwoord

Dank aan een bijzondere generatie van jonge wijze vrouwen die me dierbaar zijn. Ze dragen de Lemurische spirit uit: Abby, Joy, Maeva en Ella-June.

Dank aan al mijn dierbare vriendinnen en vooral aan enkelen die op een of andere wijze een bijdrage leverden aan dit boek: Agnes Eising, Marianne Broos, Anne Wislez, Carole Verbeeck, Tamara Lenaerts, Venus Salem en Shivani Maria.

Dank aan Ayla Schafer om haar lied te mogen delen: *Follow the Light*.

Dank aan Alloya Huckfield voor haar readings en haar bijdrage rond het Blauwe Pad.

Dank aan de muziekgroep Heilung en hun concerten in Amsterdam en Boekarest in 2024.

Dank aan anderen die hun bijdrage leverden: artistieke creaties van Moksha Ji & Jonas Louisse.

Dank aan mijn levenspartner Yves & zijn visie rond de Heart Warrior.

Dank aan mijn volwassen kinderen: Leander en Sara Yula.

Dank aan onze vrienden en familie David, Vanessa, Gonzalo en Rodrigo uit Urubamba, Peru en in het bijzonder voor onze driedaagse initiatieretreat in Wilcabamba.

Een bijzondere dank aan
Marjolein Vos en Gino Peremans voor de redactie
An Bollansée voor de Lay-Out
Jonas Louisse voor de Cover

Voorwoord

Ik wandel door de weiden. Plots zak ik met mijn rechterbeen in een moerasachtige ondergrond. Er gaat een schok door mijn hele lichaam. Ik trek mijn been er vlug uit en op de een of andere manier begin ik hierom te lachen. Mijn rechterbeen in een moeras... hilarisch.

Het volgende moment ontvang ik een beeld van een grote knalblauwe puzzel. Ik zie allemaal puzzelstukken in verschillende blauwe kleuren op de grond voor me liggen. Ik merk dat er een drietal stukken al aan elkaar zitten.

Meteen krijg ik door: el Camino Azul. Het Blauwe Pad is begonnen. Mijn boek is begonnen. Een aantal puzzelstukken passen al in elkaar. Maar de grond ligt nog bezaaid met alle andere delen.

Ik zie een vrouw die me roept en zegt: 'We wachten op je op je volgende bestemming'.

Met het beeld van de blauwe puzzelstukken word ik met een grote glimlach wakker. Het voelt eindelijk als een dag die ik wil beginnen. Opstaan met het gevoel van 'ja' deze dag wil ik aangaan. In tegenstelling tot mijn innerlijke strijd met de sleur van het dagelijkse leven. Tijdens de periode waarin het *Blauwe Pad* voor me helder werd, voelde ik me vaak allesbehalve lekker in mijn vel, vaak op de rand van depressieve gevoelens en de vraag die ik me in mijn leven zo vaak stelde: 'wat doe ik hier eigenlijk op aarde?'

Tijdens een reis naar de Andes kwam ik in de omgeving van het Titicacameer in contact met bijzondere wijze Aymara vrouwen waarmee ik een paar magische dagen beleefde. Op een bepaald moment analyseerde een van de vrouwen mijn ochtendurine. Bijzonder hoe ze dat deskundig en met alle tijd van de wereld onderzocht. Na een tijdje vroeg ze me of ik onlangs heftig geschrokken was van iets. In eerste instantie kon ik me dat niet inbeelden. Maar als je het begrip schrikken breder interpreteert, besepte ik dat ik me al langer niet heel voel,

nergens werkelijk bij hoor noch mijn waarachtige plek kan innemen in overeenstemming met het pad dat ik bewandel op aarde.

Mijn spiritueel pad is een zoektocht naar de bron van alle bestaan, de bron die de basis is van onze bestaansreden op aarde. Op dit pad loop ik al lang aan tegen de regels, structuren en waarden van wat de *Red Road* genoemd wordt. Het Rode Pad is een traditie uit inheems Noord-Amerika, gevormd door een aantal *Native American* leringen en wereldwijd verspreid via de *Inipis* (traditionele zweethutten), de *Sundance*, de *Vision Quest* en andere rituelen, ceremonies en initiaties. Het is een pad van discipline en toewijding waar krijgers destijds de kracht vonden om ten strijde te gaan en een weg naar het centrum te vinden. Het staat voor een manier van leven waarbij mensen contact zoeken met de Adelaar of de Grote Geest – *Wakháŋ Thánka* –, de scheppende kracht die ons het leven geeft; met Vader Hemel en Moeder Aarde; met de Grootouders – de geesten van hen die gestorven zijn en die spirituele leiders zijn –; met de Voorouders – zij die gestorven zijn en ons zijn voorgaan – en met de wezens en de elementen van de natuur. In het grote medicijnwiel van het leven is het voor elke mens de bedoeling om de weg van het midden te vinden. Samen met Grootmoeder Maan, het vrouwelijke. Grootvader Zon, het mannelijke en vier rassen: de rode, de witte, de zwarte en de gele. We zijn allemaal één.

Alle respect en begrip voor deze inheemse levensvisie en de bijhorende ceremonies en rituelen, die sinds een paar decennia moeiteloos een weg vonden naar het Westen. Het Rode Pad sloot makkelijk aan in een wereld waar verandering, vernieuwing en openheid naar spiritualiteit nodig was, maar in een reeds aanwezige patriarchale basisstructuur. Want hoe je het draait of keert, het Rode Pad heeft een traditionele mannelijke inslag.

Door het feit dat het Rode Pad een makkelijke ingang vond in een mannelijke samenleving die voorzichtig aan verandering toe was, werd het decennialang aanzien als dé weg naar het hart. Wanneer je aanhanger bent van de *Red Road* krijg je nog steeds een soort aanzien en behoor je bij de *tribe*. Het kreeg een soort spiri-wiri elitair gehalte waarbij bepaalde regels, structuren, waarden en normen tot vermoeienis toe bepalen op welke wijze deze weg kan worden afgelegd, wat mag en wat niet. Met een zekere afwijzing van andere tradities of andere, meer vrije vormen om bijvoorbeeld het vuur of een zweethut op te

bouwen en te hoeden, een ritueel of ceremonie te houden en liederen te zingen, met (heel) weinig ruimte voor intuïtie, voelen, afstemmen en spelen ...

Laat deze aspecten: intuïtie, voelen, afstemmen, spelen en zelfs het instinctieve, nu precies dé facetten zijn die onze wereld in verandering hard nodig heeft. We zijn de tijd van het Rode Pad voorbij gestreefd en onze ziel en ons hart vragen nu om andere wegen van authenticiteit en waarachtigheid, met respect voor het verleden, de traditie én de toekomst.

We leven in een wereld waarin er zoveel in beweging en verandering is. Pluto, de planeet van onze ziel, stond bijna vijftien jaar in Steenbok, een kardinaal aardeteeken. Steenbokken zijn initiatiefnemers die uitstekend zijn in het opstarten van iets nieuws waarbij ze zelf de controle kunnen houden. Ze bepalen graag zelf wat er gaat gebeuren en houden de touwtjes vaak iets te strak aangespannen. Het Pluto-tijdperk was succesvol voor wereldwijde instellingen, organisaties en machtige elitaire rijken. Van 24 maart tot en met 11 juni 2023 zette Pluto na tweehonderd zesentwintig jaar terug zijn eerste stappen in het sterrenbeeld Waterman. Daarna ging Pluto op en neer van Waterman naar Steenbok. Vanaf 19 november 2024 tot 2044 staat Pluto twintig jaar lang in Waterman. Nu hij zich in Waterman verder beweegt, zal hij invloed hebben op transformatie, persoonlijke groei, machtsdynamiek, seksualiteit, revolutie en technologie. Hij zal ons ertoe aanzetten de diepten van ons onderbewustzijn te verkennen en te springen waar het nodig is. Waterman, een luchtteken, streeft naar vrijheid, maturiteit, speelsheid, nieuwe waarden, normen, patronen.

De rebel – of gewoon de wakkere mens (?) – die:

& zich eindelijk vragen gaat stellen rond de *his-story* en alles wat ons ooit is voorgehouden, opgedrongen en ingelepeld als de zogeheten waarheid en niets meer als zomaar aanneemt. Dus ook niet dat de Zon vanzelfsprekend mannelijk en de Maan vanzelfsprekend vrouwelijk is, dat de windrichtingen samenvallen met bepaalde elementen, enzovoort;

& op zoek gaat naar zijn/haar innerlijke waarheid in overeenstemming met een groter collectief geheel;

& komaf maakt met wat hem/haar niet langer dient, van oude waarden, patronen en normen tot de schroom en schaamte van voorouderlijke biologische lijnen;

& opstaat uit de eeuwenlange slaap van onderdrukking en slavernij;

& zich bewust wordt van wie hij/zij als mens waarachtig is en de grootse potentie die hij/zij in zich draagt;
& bewust is dat zijn/haar diepste wonde ook zijn/haar grootste potentieel is wanneer we het pad van heling en transformatie aangaan en uit een slachtofferrol stappen;
& de uitdaging aangaat om te strijden voor een nieuwe aarde en een meer humanitaire mensheid;
& een hoeder/hoedster is van vuren die Harten opent en ook in of door het vuur zal springen voor wie of wat hem/haar dierbaar en verwant is;
& zijn/haar intuïtie volgt en nieuwe rituelen, initiaties en ceremonies creëert die dienstbaar zijn aan een steeds veranderende wereld;
& spreekt en handelt vanuit zijn/haar hart: *Teach what you Preach*;
& bewust is dat niets langer kan verdoken, verstopt of verdrongen worden. Het is klaar met onze schaduwkanten te verdringen, met ons gewonde innerlijk kind te negeren en onze kwetsuren en trauma's te onderdrukken. Alles mag naar het licht stromen;
& vreugde als basiswaarde van het leven omarmt;

Intuïtie, spelen, voelen, afstemmen, creatie, verbinden, netwerken, mycelium, worden de nieuwe individuele en collectieve zielswaarden. Geconnecteerd met het energetische web van eb en vloed dat onder de natuurlijke orde van het universum en de aarde ligt. Klaar met verstoppertje spelen en mensen als slaven te behandelen of ons te laten behandelen als slaven. De weg ligt open om te herinneren wie we waarachtig zijn en de potentie die we in ons dragen. Het is tijd voor de (her)geboorte van het Blauwe Pad, een nieuwe weg die de stroom van levenskracht, levensenergie, levenssappen en waarachtigheid opent.

Doorheen het schrijven van dit boek kwam ik langzaam tot het bewustzijn dat het Blauwe Licht al heel lang in me leeft maar nu pas klaar is om naar buiten te stromen. Tijdens dit proces kon ik zelf de sleutel omdraaien van neerslachtigheid en de levenslange vraag wat ik hier nu eigenlijk doe op aarde, naar dankbaarheid, levenslust, een enorme creatieve kracht, het aanvaarden van het grootse wezen, van de hogepriesteres en de medicijnvrouw die ik ben en mijn missie op aarde: niet alleen een wezenlijke bijdrage leveren aan de collectieve heling en

transformatie van vrouwelijke energie en de gelaagdheid van het Donkere Vrouwelijke, maar ook het uitdragen van het Blauwe Licht op aarde.

Het is een wonderlijk proces waarvan ik de magie heb proberen te verweven in een tapijt van herinneringen, ontdekkingen, openbaringen, onthullingen, gewaarwordingen en revelaties, met het volle besef dat ik al vele, maar zeker nog niet alle puzzelstukken gevonden heb. Ik heb tijdens mijn 58ste levensjaar de deur gevonden van een diepere magische laag van mijn zielsmissie op aarde ...

Terwijl ik bij zonsondergang op een stormachtige avond uitkijk over de kliffen van de Atlantische Oceaan, op wandelafstand van onze huidige thuisbasis in deze wereld, in Aljezur, Portugal, en met bewondering de vijf meter hoge golven aanschouw ... ben ik de dankbare toeschouwer van een wonder. Wanneer de golven overslaan en veranderen in wit schuim, merk je onder in de grijs-witte schuimende massa ... een felblauwe kleur, precies die kleur van het Blauwe Pad. Het brengt me tot de reflectie dat het Blauwe Licht net in die sublieme en subtiele onderlaag te vinden is. Het Blauwe Licht heeft altijd bestaan en stroomt met het energetische web van eb en vloed dat onder de natuurlijke orde van het universum en de aarde ligt, in de ondergrondse meren, in de golven van de zeeën en oceanen, in kristallijne wezens, in vortexen, portalen, Lemurische krachtplaatsen en in de bron van ons eigen bloed, DNA en celgeheugen. Waarom denk je dat zowel vele goden als de adel op aarde zich al eeuwenlang kenmerken door blauw bloed?

DNA is een molecuul dat al het erfelijk materiaal van een organisme bevat. DNA slaat dus onze genetische informatie op in de cellen van ons lichaam en wordt doorgegeven aan de volgende generaties. Het is als een soort blauwdruk van wie we zijn, biologisch én energetisch. In de onderliggende structuur van onze cellen leeft immers ook een energetische DNA van onze ziel die dus informatie bevat over wie we in de kern van ons bestaan zijn. Alle levende wezens hebben DNA in hun cellen, dus ook de Aarde heeft haar eigen DNA. Gedurende de eeuw van Waterman zullen we geleidelijk aan veranderen in wezens met een hogere frequentie. Dit proces begint in het geheugen van onze cellen.

Lees dit verhaal met verwondering. Laat het Blauwe Licht je helen, transformeren en leiden naar bewustwording.

Dit verhaal gaat van -4 over 0 naar +9. Al lezend zal je wel merken wat de betekenis hiervan is.

Mijn tweede boek, *Tempels van de Zwarte Zon*, gaat vooraf aan dit verhaal. Je hoeft het niet op voorhand te lezen maar het kan een meerwaarde zijn om de verwevingen met de Zwarte Zusters en hun hoedsters op aarde, beter te begrijpen.

De hergeboorte van de Zwarte Zusters op aarde vond plaats tijdens een bijzondere astrologische constellatie in juni 2022, wanneer de Zon, de Nieuwe Maan, de Zwarte Maan, Sirius en uiteraard de Zwarte Zon, samenvielen in het astrologische teken Kreeft.

Ze zijn de dochters van de Zwarte Zon:

Osorong, de Zwarte oermoeder

Kadru, de Naga zuster

Zaida, de Moura zuster

Natawista, de Native American zuster

Hatun Yachaiok, de Andes Ñusta zuster

Hydra, de Oerwaterzuster

Eingana, de Aboriginal zuster.

Boodschap van de Zwarte Zusters, uit mijn boek de Tempels van de Zwarte Zon: 'We vormen de tegenpool van de zeven Zusters van de Pleiaden, de sterrenlichtzusters. Zij fonkelen aan het universum en zijn al eeuwenlang een symbool van vrouwelijk licht, met zoveel culturen verbonden. Meerdere culturen hebben een gelijkaardige mythe van zeven godinnen die van de Pleiaden zouden komen. Hun energie past natuurlijk perfect in het beeld van de lichtwerkers en de hemelse engelen. De vraag is echter of de zeven zusters die we in zoveel culturen terugvinden altijd de Pleiaden voorstelden? Volkeren verwezen eveneens naar ons, de zeven Zwarte Zusters die verbonden zijn met de Zwarte Zon.'

'We zijn de vrouwelijke donkere demonische oerkracht, verdrongen door de Romeinen, kettens en heidens verklaard door de kerkvaders en alle diensten aan één God of Guru, verbannen door het patriarchaat. We werden ver weggeduwd van de aarde. Door ons te verbannen, gingen de machthebbers ervan uit dat we in de vergetelheid belandden, dood waren, niet meer bestonden.

Niets is minder waar. We hebben eeuwenlang gewacht in de donkerte van het universum. Nu, met het openen van de Poort, is het tijd om onze boodschappen door te geven en de vergeten oerkracht van vrouwen in ere te herstellen. We zijn hier om iets op aarde open te breken, om als sleutels te fungeren en oude wijsheid te herinneren.'

De zeven zwarte slangenzusters zijn chaos, donker, oer, rauw, krachtig, demonisch, ontembaar, maar ook stilte, oerbewustzijn, diepe gegronde focus en grootse scheppende kracht. Ze voelen als sleutels voor een nieuw vrouwelijk bewustzijn. Deze slangachtige wezens kronkelen terug naar verschillende delen van de wereld om een beginpunt te markeren van een nieuw tijdperk. Ze mogen hun energie weer vrijgeven, hun wijsheid en boodschappen in de herinnering brengen, stromen naar de cellen en het vrouwelijke DNA en naar de harten en zielen van alle vrouwen en mannen die klaar zijn om deze energie te ontvangen. Ze mogen ons weer wakker maken na een eeuwenlange slaap in blikken dozen, hun werk doen en door hun Hoedsters op aarde heen spreken. Ze mogen dat wat in disbalans is geraakt, opnieuw in ere herstellen.

Wil je meer lezen over de Zwarte Zon, de Zwarte Zusters, hun boodschappen en hun Hoedsters op aarde? Lees dan mijn tweede boek, Tempels van de Zwarte Zon. Herinneren, bevrijden en bekrachtigen van vrouwelijke energie.

Nog een kort woordje over het hoofdpersonage van dit boek.

Ancia is een wijze vrouw van eind jaren vijftig. Ze heeft veel waardevolle vrienden om haar heen en twee volwassen kinderen die hun eigen leven delen met hun partners. Ze werkt al ruim vijfentwintig jaar als coach en medicijnvrouw. In haar hart en ziel is ze een nomade die in vele landen woonde, graag reist, andere culturen verkent en enorm geboeid is in het verkennen van andere – ook niet-zichtbare – werelden. Bovenal is ze zich bewust dat ze op aarde is om haar volste potentieel te leven, om mensen te steunen in het proces om hun grootste potentieel te ontdekken en om collectief haar bijdrage te leveren voor een nieuwe aarde en mensheid. Tenslotte, essentieel voor dit verhaal: ze is de hoedster op aarde van de Zwarte Zuster uit de Andes, Ñusta Hatun Yachaoik.

Dankbaar voor deze immense transformerende tijden waarin we leven en het ontluiken van mysteriën die zo lang voor ons verborgen bleven.

Veerle Phara, Aljezur, Portugal

- 4. Boodschap van Hatun Yachaoik. Openen van de Zonnepoorten

Ik bevind me in een huis met een aantal mensen. Velen onder hen zijn Nazi's in uniform, gezaghebbers, elitaire figuren, alsook een aantal dierbare vrienden. Iedereen is koortsig op zoek naar een sleutel die toegang geeft tot ...? Het is niet duidelijk waar we naar op zoek zijn, maar het is wel iets dat super belangrijk is. Want wie deze sleutel vindt, kan de codes ontvangen voor een nieuwe aarde of alleszins iets cruciaals voor de evolutie van de mensheid.

Maar niemand vindt de sleutel, blijkbaar zoeken we verkeerd.

Plots verschuift mijn blik naar het raam waar ik op straat een stokoude man zie lopen. Iemand loopt hem voorbij en hij lijkt een teken te geven: 'Hij is het'. Ik ga geruisloos naar buiten zodat niemand het in de gaten heeft. De oude man op straat overhandigt mij een vuil smerig zwart pakketje.

Ik neem het mee naar de badkamer, doe het pakketje open en bekijk de inhoud. Het is echt vuil en smerig. Er zitten allerhande speelgoeddiertjes in, zoals een leeuw. Ik was alle onderdelen maar vind geen sleutel. 'Zou een van deze objecten de sleutel zijn die we zoeken?'

Ik verlaat de badkamer en weet het even niet. Dan besluit ik toch om terug te keren naar de badkamer en nog eens grondig in het restant van het pakje te kijken ... en vind ... dé of een (?) sleutel. Mijn hart gaat tekeer en ik vraag me af of ik dit met iemand zou delen. Ik besluit om het niet te doen, mede omdat ik niet weet wie ik werkelijk kan vertrouwen en wie niet.

Wat verward ontwaakt Aneia uit haar droom, nog niet wetende waar de sleutel nu precies voor dient, waar de locatie, de locker, de kast of het slot is waar de sleutel op past.

Een paar dagen later zit Aneia in een lokaal café een kop groene thee te drinken en valt haar oog op een tijdschrift waarop staat: *Het Mysterie van de Zonnepoorten*. Ze neemt het magazine en bladert erin tot ze het artikel vindt. Gefascineerd door de inhoud van het artikel, merkt ze amper dat haar hartslag versnelt en ze bij elk woord dat ze leest steeds meer opgaat in een andere wereld.

Interstellaire portalen vormen roosters die sterren met elkaar verbinden. Cilindrische wormgaten lopen van onze Zon naar de Aarde en bepaalde plaatsen rond de planeet fungeren als hun toegangspoorten. De meeste toegangspunten zijn er al duizenden jaren en vaak bouwden de Zonnegoden en hun afstammelingen gebouwen en monumenten op deze plekken, meestal met bepaalde middelen om niet-ingewijden af te schrikken. Verspreid over de wereld zijn er zowel vele natuurlijke locaties als heilige plaatsen door de mens gemaakt. Ze worden beschouwd als plaatsen waar een onzichtbare wereld de fysieke 3D-wereld overlapt. Sommige hiervan stralen een verheffend gevoel van spiritualiteit uit en kunnen treffend worden omschreven met de Keltische term 'Thin Places'.¹ Velen van hen zijn in- of uitgangen naar onzichtbare snelwegen die onze wereld met de Zon verbinden.

Bepaalde entiteiten maakten hun allereerste verschijning op Aarde in hun fysieke vorm met de intentie om deze grootse ingangen te creëren en hun aanwezigheid op aarde achter te laten. Dit is waar voor de Tuatha Dé Danann, die 'landden in vliegende machines' in Connacht, Ierland in het 4e millennium voor Christus. Op dezelfde manier maakte de God Wiraqocha in het millennium voor Christus zijn debuut in lichamelijke vorm op het Eiland van de Zon aan de Boliviaanse kant van het Titicacameer, dat grenst aan Peru. Wetende dat ze hun fysieke of semi-fysieke vorm slechts voor beperkte perioden konden aanhouden en zich verder bewust waren van hun noodzaak om regelmatig naar de Zon terug te keren, vestigden ze allemaal plaatsen in onze wereld waar ze portalen openden naar de interdimensionale zonneverbindingen.

De onlangs aangenomen term voor zulke plaatsen is 'Sterrenpoorten'. Hun ingangen nemen verschillende vormen aan: binnenin tempels, piramides, grotten en kunstmatige holtes in rotswanden: onder kunstmatige heuvels

---

¹Thin Places zijn plaatsen van energie waar de sluier tussen de zichtbare en de onzichtbare werelden dun is. Het zijn plekken waar je van de ene wereld in de andere kunt overgaan. Doorgaans zie je deze plaatsen niet maar kan je ze voelen.

(die in Groot-Brittannië en Noord-Amerika 'mounds' worden genoemd, of 'tells' in het Midden-Oosten); buiten in de vortexen tussen rotsige heuvels (zoals in Sedona). Waar bevinden ze zich?²

Hoe meer ze leest, hoe meer de wereld van het café lijkt te vervagen en een portaal opent naar een andere wereld. Zo merkt ze amper dat een grote vrouw met lang grijsblond haar, stralende lichtblauwe ogen en een sprekende mimiek, gekleed in een lang gewaad met slangenmotieven, haar al een tijdje in de gaten houdt. Precies wanneer de klok 13h13 aangeeft, staat ze op en wandelt naar Aneia toe.

'Mag ik aan je tafel komen zitten?', vraagt ze met een brede glimlach en een stem waar je amper nee tegen kan zeggen.

Wat geschrokken door de trance waarin Aneia zit bij het lezen van het artikel, kijkt ze op in het stralende gelaat van deze grote charismatische vrouw en knikt.

Het volgende moment lijkt het alsof Aneia in een ceremonie belandt. Een lichtportaal opent.

Ze bevindt zicht op een Pad dat ze maar al te goed kent. Een pad dat vanuit Ollantaytambo, in de Heilige Vallei van de Andes in Peru, eerst langs de rivier loopt en dan linksaf omhoog kronkelt naar de Tempel van Media Luna, waar ooit in de tijd van de Inca's de hogepriesteres en medicijnvrouw Hatun Yachaoik woonde.³

De hogepriesteres neemt Aneia mee in een initiatie die dateert uit een pre-Inca tijd en later werd overgenomen door de Inca's. Deze initiatie van de Zon werd enkel doorgegeven aan uitverkorenen in het Inca-rijk, de dragers van de (Gele) Zon.

Hatun Yachaoik opent het vrouwelijk kanaal aan de voorkant van Aneia haar lichaam en plant gouden licht, als symbool voor de zon, in haar navel en hartstreek.

---

² Op.cit. vertaald uit artikel van Paul V Young, *Locating Sun-Gates Part II. Australia, Antarctica and Underwater Portals*, 2015.

³ Lees *Tempels van de Zwarte Zon, over Zwarte Zuster Hatun Yachaoik Ñusta*.

Boven op het *Tumi*platform⁴ is de kracht van de Zon en daarboven van Sirius voelbaar. De Siriusster heeft een voelbare straling die drieëntwintig keer zo sterk is als de Zon.

‘Open je hart naar de Apus, de spirits van de bergen, en stem je af om die klanken te maken die de juiste trilling teweegbrengen’, verzoekt Hatun Yachaiok.

Vanzelf ontstaan klanken met een hele hoge trilling. De trilling die ontstaat activeert een oeroude herinnering waardoor een portaal heropent en een energetische staat van zijn hersteld wordt in Aneia. Aneia begint van nature uit kloksgewijs te draaien alsof deze beweging een deel is van haarzelf. De kracht van de tempel waar ze zich bevindt, wordt gereactiveerd. Ze voelt een kanaal van licht als een kolom tot diep in de aarde gaan. Een deel van haar wordt terug verankerd in en op de aarde.

Ze merkt dat de poortwachters van Sirius bij haar aanwezig zijn, twee grote leeuwinnen in hun kristallijne blauwe structuur. Ze schenken haar een bokaal met Gouden Bollen als helingsinstrument. Via trilling ontvangt ze een transmissie: *‘Plant deze bollen in het energielichaam van mensen, zo vindt heling plaats’*.

Aneia reist nog dieper de aarde in tot de kern van de lichtstraal. Die is verbonden met een ondergronds netwerk. Ze neemt haar drum en activeert het netwerk van de aarde.

Het volgende moment reist ze naar Chavin, een pre-Inca moedercultuur, verbonden met de oceaan en de jungle, waar de eeuwenoude *Wachuma* tempels staan. De hogepriesteres nodigt haar uit om af te dalen in de ondergrondse tempels van de heilige cactus.⁵

In het centrum van het heiligdom, in een labyrint, staat *Tayta Huanca*, de krachtige Obelisk van Chavin die als een Totem de binnenaarde met de kosmos verbindt.

---

⁴ De Tumi was oorspronkelijk het mes waarmee in de tijd van de Inca's de keel of de borstkas werd opengesneden, het bloed en/of het hart aan de goden werd geofferd in een ritueel van dankbaarheid voor de geschenken van de goden op aarde. Later werd de Tumi een symbool voor heling. Het bovenste platform van de natuurlijke piramide van Hatun Yachaiok is gebouwd in de vorm van een Tumi.

⁵ *Wachuma* of *Huachuma* is een eeuwenoude heilige medicijnplant. De Spanjaarden gaven de cactus de naam *San Pedro*, Sint-Pieter, de poortopener, net zoals *Wachuma* de poort opent naar de wereld van je hart.

Tayta Huanca

Tayta Huanca spreekt tot haar: ‘Welkom Aneia, boodschapper van Zwarte Zuster Hatun Yachaoik op aarde, verbonden met de Zwarte Zon. Vandaag ben je hier om de Melkweg van de Aarde mee te activeren, samen met de andere boodschappers van de Zwarte Zusters die zich nu op krachtplekken in andere delen van de wereld in de binnenaarde bevinden’.

In een flits ziet Aneia haar zusters voor haar geestesoog verschijnen. Ze glimlacht en ontvangt hun stralende gezichten terug. De eerste keer dat ze haar zielezusters zag was op een Polynesisch eiland, waarin ze verbonden werden met elkaar en elk met hun Zwarte Zuster.⁷

De zeven Zwarte Zusters vonden hun weg terug naar de aarde na eeuwenlange ballingschap. Ze zijn draagsters van onmisbare boodschappen voor de Nieuwe Aarde en de Nieuwe Mensheid.

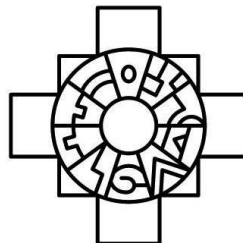
⁶ Beeld van Tayta Huanca: www.latinamericanstudies.org/chavin/lazon-1.jpg

⁷ Lees Tempels van de Zwarte Zon, pgs.87-98.

De Obelisk van Chavin is een Totem. Deze Totem, die van een hele hoge frequentie is, werkt als een elektriciteitspaal. De golven deinen uit doorheen en op de aarde en verbinden op deze manier verschillende krachtplekken. Een golf van energie gaat door haar lichaam heen.

Ze ziet hoe vanuit Chavin golven van licht naar andere Totems stromen. In westerse termen zou energie zich lineair van de ene naar de andere plek verplaatsen. Maar zo werken deze golven niet. Deze transmissie is zo krachtig dat alles gelijktijdig plaatsvindt, de golven deinen uit. Ze observeert hoe de mannelijke visie 'ik kan maar met één ding tegelijkertijd bezig zijn', verouderd is en louter dient om controle te houden. Door de veelzijdigheid van onszelf te erkennen, kunnen verschillende aspecten van wie we zijn tegelijkertijd actief zijn. Dat gebeurt vanzelf, we hoeven daar geen controle over te hebben. Zo neemt Ancia waar dat ze tijdens deze activatie van de binnenaardse Melkweg, tegelijkertijd in het café zit, boven op het platform van Media Luna, in Chavin én verbonden is met haar zielezusters en de Zwarte Zusters die op andere plaatsen in de wereld actief zijn.

Wanneer de Aarde gecreëerd werd als een reflectie van het universum, ontving ook zij een Melkweg. *As above, so below*. Binnen in de aarde moest immers alles ook voortdurend bewegen en stromen, zoals in het universum. Heilige sites, piramiden en tempels zijn ondergronds geankerd en verankerd in een netwerk dat verbonden is met de onderaardse Melkweg. Ze zijn bedoeld om de kosmische energie in de aarde beter te laten stromen en te kanaliseren. Zo is Chavin verbonden met de *Chakana* in het melkwegstelsel. De *Chakana*, het Andeskruis, is een reflectie van het sterren-zuiderkruis dat doorgaans bij heldere hemel het hele jaar zichtbaar is in de Andes, maar vooral in mei. Op 3 mei neemt het Zuiderkruis de astronomische (geometrische) vorm aan die het dichtst in de buurt komt van een perfect kruis. In het centrum van het kruis, bevindt zich de *Qosqo*, de navel die macrokosmos en microkosmos met elkaar verbindt.

De aarde is zó vernuftig, zo heilig, zo ingenieus. Ze is de perfecte weerspiegeling van de kosmos. Maar dat zijn we vergeten. We zijn ons gaan vastzetten in de materie waardoor de energie stagneerde. De bedoeling was oorspronkelijk niet om ons vast te zetten of ergens permanent te blijven wonen, eerder om in beweging te blijven zoals nomaden. Sterren bewegen, planeten bewegen, de zon, de maan, alles beweegt in het universum.

Door deze intense activatie kan de Melkweg in de aarde weer langzaam herstellen. Ze zoekt nieuwe wegen. Wegen die geblokkeerd werden door de kerk. Het wordt haar weer eens duidelijk hoe gezaghebbers van de kerk via duistere symbolen en methodes het netwerk van de aarde verstoorden door ondergrondse blokkades te plaatsen.

In een flits ziet Aneia hoe de wegen weer hersteld worden door vuur en water. De vulkanen zijn ondergronds actief en blauw kristallijn water vloeit uit de ondergrondse meren en rivieren zodat de energie weer door de aarde kan stromen.

Tijdens de activatie van de antenne in Chavin weerklinkt er een stem: *'Er zijn maar weinig mensen op aarde die in staat zijn om de obelisk te activeren'*. Ze ziet een felblauw licht. Vandaar gaan zeven of zelfs dertien stralen als een radar de wereld in en activeren zonnepoorten.

Tayta Huanca spreekt: *'Van de hoedsters van alle Zwarte Zusters is het jouw taak en missie om de zonnepoorten op aarde te heractiveren.'* Ze ontvangt een beeld van een dertiental zonnepoorten over de wereld verspreid waarvan de meesten niet eens bekend zijn, verborgen in afgelegen gebieden of in oerwouden, ook ondergronds. Daarna ziet ze de Tempel van de Zeven lichtstralen die de zonnescijven van het Incarijk herbergt, ergens diep verborgen in het Andes gebergte.

Het trillingsveld van Chavin gaat door Aramu Muro heen naar de Zonnepoort van Tiwanaku in Bolivia.

Hatun Yachaoic is nog steeds bij haar en zegt: *'De Zon is waarin mensen kunnen stralen. Daar waar je zon staat in je astrochart, is waar je kan stralen als een diamant in de wereld, waar je missie ligt, datgene wat je werkelijk aan de wereld te bieden hebt.'*

Wanneer de zonnepoorten zich tijdens de kolonisatie en de strijd naar macht sloten, vergaten mensen hoe ze waarachtig kunnen stralen in wie ze zijn. Waardoor ze dom, afgestompt en slaven werden. Er bevinden zich vele zonnepoorten op aarde. Ze worden langzaam weer geactiveerd zodat mensen opnieuw kunnen gaan stralen in hun volle potentie.

Je bent hier om de zonnepoorten en -vortexen op aarde mee te activeren. Van je lichtfamilie ben jij degene die de draagster is van de zon, de reflectie van de zon. Je hebt nu de activatie ontvangen om je pad verder te gaan met je zusters op aarde. Adem en vertrouw, dierbare dochter.'

De beelden vervagen. Aneia zit weer in het café. Zoe, een dienstster zet een kop warme koffie voor haar neer en zegt vriendelijk: 'Van het huis'. De geur van de gebrande, vers gemalen bonen, brengt haar langzaam terug in haar lijf op aarde. Dankbaar neemt ze een paar slokjes.

Zoe komt naar haar toe en overhandigt haar een sleutel. 'Dit moest ik je nog geven van de vrouw die bij je zat', zegt ze. Aneia was totaal vergeten dat de vrouw haar gezelschap had gehouden.

Dankbaar en nog niet helemaal bewust van wat er net heeft plaatsgevonden, stapt Aneia naar buiten, het zonlicht in. Ze neemt diepe adem, kijkt omhoog en glimlacht. Het voelt alsof de zon haar zachtjes omhult met gouden stralen.

De ontoegankelijke poort

Ik bevind me samen met een vriend in een museum waar een bepaalde zaal mijn aandacht trekt. In de zaal staan beelden die lijken op figuren uit andere werelden: krijgers in uitgedoste uniformen, ET achtige wezens, beelden uit een prehistorisch verleden of futuristische science fiction.

Ik voel een aanwezigheid. Nochtans is er buiten de vriend die in andere zalen ronddwaalt en een vrouw die zich in dezelfde zaal als mij bevindt, niemand anders in het museum.

Op een bepaald moment voel ik dat ik naar mijn vriend toe moet, weg van de zaal waarin ik me bevind. De andere vrouw blijft in de zaal.

Op de gang ontmoet ik hem. Ik draai me intuïtief om alsof ik een gevaar gewaarword. Ik zie dat in de zaal waar ik net vandaan kom en waar de andere vrouw zich nog steeds bevindt, de beelden in actie komen. Een bizar schietspel met flikkerende lichten ontvouwt zich voor onze ogen.

Zonder nog aan de andere vrouw te denken, gaat er maar één gedachte door ons heen: 'We moeten maken dat we hier weg zijn als ons leven ons lief is'.

We draaien ons om en vluchten weg.

We komen aan twee trappen, één gaat neerwaarts en de andere opwaarts. We kiezen de trap naar beneden omdat we ervan uitgaan dat daar een deur naar buiten te vinden is.

De trap naar beneden leidt naar een tweesprong. We staan voor een keuze: dezelfde trap volgen of de deur rechts nemen. Op de trap die neerwaarts gaat, ligt een groot obstakel. In plaats van even stil te staan en te voelen of deze weg wel klopt, kiezen we ervoor om over het obstakel heen te springen.

Eenmaal beneden lopen we tegen een grote grijze muur, we zitten vast. Er is hier helemaal geen deur naar buiten.

Wat nu? Met de angst dat de wezens ons kunnen achtervolgen, weten we niet goed of het beter is om hier te blijven wachten of de trap terug omhoog te gaan en de andere deur te nemen.

Onrustig en badend in het zweet schiet Aneia wakker. Ze kijkt op haar klok, het is 3u in de ochtend. Heksentijd?

In de loop van de ochtend beseft Aneia dat het obstakel een waarschuwing was om een halt te nemen, het vanbinnen even stil te maken en te voelen of het wel klopt om per sé over het obstakel te springen en verder deze weg te willen gaan in plaats van een andere deur te nemen die misschien wel een nieuwe weg of een uitweg betekent.

Ze realiseert zich dat ze al een week lang gelijkaardige nachtmerries heeft. Terugdenkend aan de honderden nachtmerries die ze als kind had, die ze langzaam in haar leven kon duiden, helen en transformeren, vraagt ze zich af: *‘Creëer ik de achtervolging van gewelddadige mannelijke figuren niet zelf in mijn onderbewuste mind? Geven deze nachtelijke onrustige beelden geen boodschap om even stil te staan en nee te zeggen? Nee te zeggen tegen wie of wat? Waar ren ik eigenlijk voor weg?’*

Tranen van verdriet en onmacht maken plaats voor het besef dat ze hierin geen slachtoffer is maar dat ze iets heeft op te offeren om naar een volgende fase in haar leven te gaan.

Haar lichaam is al maanden moe en wat ze ook probeert, het zegt haar gewoon even te stoppen en naar haar te luisteren. Haar droom onthult een duidelijk boodschap dat als ze dezelfde weg blijft bewandelen, er een energetisch obstakel zit waarvan haar onderbewustzijn zegt: *‘Het is niet de weg van je hart en ziel. Stop, luister, neem even halt en durf de andere deur te nemen, ook al weet je niet waar die naartoe leidt.’* Maar ze weet zelfs niet of dit dan wél de juiste deur is. Haar gedachten nemen een loopje met haar: *‘Misschien is vluchten van een zogezegd gevaar zelfs niet de oplossing. En is er eigenlijk wel een gevaar? Want waarom vluchten? Mijn onderbewuste geeft gevaar aan, maar is dat zo? Wat als ik gewoon had blijven staan en het schietspektakel had aanschouwd? En ... was het eigenlijk wel een schietpartij?’*

'Vertrouw ik dan nog steeds niet op mijn kracht als vrouw? Een deel van mij gaat ervan uit dat er gevaar is – vanuit oude patronen, herinneringen aan oude nachtmerries als kind – in plaats van te blijven staan en te vertrouwen op wie ik ben.'

'Ik laat daarenboven ook een deel van mijn vrouwelijke energie achter in de zaal met de wezens. Welk deel is dat van mij? Welk deel blijft er dan achter bij de zogezegde gevaarlijke figuren? En wat gebeurt er met dat deel van mij? Alsof ik mezelf afscheur of afscheid van een deel van mezelf dat wel in de ruimte blijft. Welk deel van mij vlucht nog altijd en welk deel vertrouwt, wat er ook gebeurt? Alsof het deel dat zich niet kan verbinden met de (oude?) mannelijke energie, iets niet vertrouwt en het andere vrouwelijke deel, de uitdaging aangaat.'

'In mijn droom springt de vriend – mijn of een mannelijke energie dus – eerst over het obstakel en ik volg hem blindelings.

Wat wil zich herhalen uit het verleden? Wat zie ik niet? Of wat wil ik niet zien? Wat wil zich laten zien? Hoe kan spirit mij een volgende stap in mijn leven laten zien – de andere deur dus – of blijven waar ik ben en de confrontatie aangaan, als ik steeds dezelfde patronen herhaal? Wat wil er gezien worden vanuit een diepere laag uit mijn systeem?'

Het vrouwelijk deel van haarzelf dat in de ruimte bij de – in actie komende – wezens is gebleven, blijft haar de hele dag triggeren. Want ze zag één figuur een soort laserstraal afschieten op ... ? en meteen maakt haar onderbewuste daar een heel verhaal van. Uiteindelijk weet ze niet wat het gevolg is van deze schietactie. Van waaruit maakt ze dit verhaal op? Ongetwijfeld vanuit een kinderlijke angst die nog steeds in haar cellen zit.

Tijd om dit te helen en te transformeren?

'Want wat als het vrouwelijke deel van mij dat in de zaal bleef een magische tijd had samen met de futuristische krijgers, in plaats van onderdeel te worden van een schietpartij?'

Bij een kopje thee in een plaatselijk café denkt Aneia na over haar leven en hoe ze soms het gevoel heeft in cirkeltjes te draaien. Welke stappen ze ook neemt, dit gevoel blijft. Een deel van haar zegt: *'Blijf en ga aan wat er leeft, stop met vluchten. Want wegvluchten is tegen een muur aanlopen. En wat als de gesloten deur een ontoegankelijke poort is? Zat er eigenlijk een slot op de deur?'*

Ze haalt diep adem en laat alle vragen en gedachten even los.

Een paar weken later neemt Aneia deel aan een systemische opstelling waarin ze het gevoel van 'in cirkels te draaien op een diepere laag van haar zijn' inbrengt. Aneia begrijpt ondertussen dat de bron van dit gevoel in een geboortetrauma ligt.

In een opstelling of constellatie onderzoek je met steun van een begeleider of coach persoonlijke vragen en patronen binnen een bepaald systeem. Hierdoor worden dynamieken zichtbaar en ontstaat er ruimte voor een nieuwe beweging of verandering.

Tijdens een meditatie ter voorbereiding van deze opstelling krijgt ze haar biologische grootvader, de vader van haar moeder, door. Die is reeds lang overleden.

Aneia: 'Ik zie de vader van mijn moeder, mijn groot- en peetvader. Ik voel instinctief mijn energie naar links hellen. Hij lijkt op een schommel of op een soort boot te zitten die op en neer gaat en helt naar de linkerkant. Hij stond duidelijk niet in zijn mannelijke kracht. Het voelt alsof er rechts iemand de boot naar links duwt. De boot moet worden rechtgetrokken met een touw zodat er weer balans komt. Maar hoe? Ik voel dat hierdoor de vrouwelijke en mannelijke energie van mijn moeder en die van mij ook niet in balans is.

Er kan wel iemand aan het touw trekken zodat de boot rechter komt, maar zodra die het touw loslaat, valt de boot weer om naar links.

Wat is de sleutel? Wie is de wankele man die in zijn leven veel kankerde en uiteindelijk stierf aan kanker?'

In het begin van de constellatie representeert een vrouw Aneia, een andere vrouw haar trauma en nog een andere vrouw haar geboorte.

Na wat heen en weer te draaien gebeurt er niets, alles lijkt vast te lopen.

Geboorte en trauma blijken een en dezelfde energie te zijn, waarbij er een ander persoon wordt ingebracht die haar moeder representeert. Een andere vrouw vertegenwoordigt dat wat er niet geweten of onbekend is. Mannelijke energie wordt ook ingebracht. Die zit er wat bij, observeert alles en volgt alles zonder actief deel te nemen. De vrouw die haar representeert, is alleen maar moe, doodmoe, en gaat liggen op de grond. Ze weet het allemaal niet en voelt zich niet lekker. 'Herkenbaar', denkt Aneia.

De persoon die trauma representeert voelt dat ze eigenlijk geen trauma is. Ze heeft zoiets van 'lossen jullie het maar op, dit heeft niets met mij te maken'.

Suzanna, de persoon die de opstelling leidt, vraagt aan de persoon die eerst mannelijke energie representeert, om te voelen welke rol hij nu heeft in te nemen. Uiteindelijk blijkt hij een *Dark Force* te zijn, een soort parasiterende energie die zich voedt met Aneia of met iemand anders.

Suzanna brengt Aneia als baby in via een kussen. ‘Voel wat je te doen hebt,’ zegt ze tegen de groep. Haar moeder gaat meteen op haar – het kussen dus – zitten. Ze vraagt aan haar moeder om te gaan liggen op de grond en geeft haar het kussen om aan haar dochter geboorte te geven. Meteen voelt de persoon die het trauma symboliseert dat de rollen zich omdraaien en dat zij de moeder moet helen. Ze gaat bij haar zitten. Aneia steigert. ‘Potverdikke’, denkt ze, ‘zo typisch voor mijn moeder’.

Suzanna brengt levenskracht in via een stoel en plaatst deze achter Aneia haar moeder. Haar moeder heeft geen idee waar deze stoel voor staat maar ze voelt zich meteen ingesloten tussen de *Dark Force* vooraan en de *Life Force* achteraan. Ze heeft duidelijk geen verbinding met levenskracht, waardoor die niet door haar heen kan stromen.

Vervolgens brengt Suzanna de *Ancestor* energie in middels een stoel die achter levenskracht wordt geplaatst. Trauma voelt meteen dat zij eigenlijk deze voorouder is. Trauma is dus eigenlijk een immense voorouderlijke kracht. Na de constellatie deelt de persoon die het geboortetrauma representeert met Aneia dat ze een immense oerknal, een soort oerbewustzijn en een diepe wijsheid in haar voelde.

De persoon voor wie het onbekend is wie ze voorstelt, wordt Aneia zelf en de andere vrouw die Aneia was, zit ondertussen dicht bij de moeder en voelt dat zij haar innerlijke meisje representeert. Alles wordt langzaam duidelijk.

Wanneer *Ancestor* haar plek inneemt en aan kracht toeneemt, voelt de mannelijke *Dark Force* dat het tijd is om los te laten en hij verdwijnt uit het beeld. ‘Wat een boodschap’, deelt Aneia... ‘Wanneer ik niet in mijn levenskracht sta, komt een ‘Dark Force’ en neemt mij over.... Hoe kan ik dan in mijn volle levenskracht gaan staan? Wat heb ik daarvoor nodig?’

Haar moeder werkt niet mee. Ze kan geen volle ja zeggen tegen de diepere mysteries van het leven en heeft angst voor verandering. Met andere woorden, ze durft geen geboorte aan haar kind te geven. Uit angst voor wie of wat?

Aneia begint zich bewust te worden dat het verhaal waar ze al een heel leven mee opgezadeld zit: *'ik wou niet geboren worden in deze wereld'* nu omkeert naar *'mijn moeder wou geen geboorte geven aan mij, ze hield mijn geboorte tegen. Ze had angst van pijn, van verandering, van ...?'* Pff, diepe zucht.

Pas na lang aandringen en met steun van de Ancestor – alias ervoor dus haar trauma – kan ze haar kind door haar heen laten geboren worden. Wat duidelijk geen makkelijk proces is.

Wanneer ze dan eindelijk is bevallen, kan ze de baby niet dragen. Daarentegen leunt ze op de baby, ze legt letterlijk haar hoofd op de baby. *'Herkenbaar in de symbiotische relatie die ik zo lang met mijn moeder had'*, deelt Aneia.

'Ik heb geen zin meer om in dit verhaal te blijven hangen. Eigenlijk komt het erop neer dat ze in leven blijft door mij heen. Dat ze van mij afhankelijk is en dat doet ze steeds weer opnieuw. Ik heb compassie met haar en ik voel ook een enorme weerstand naar haar.' Het valt iedereen op dat uiteindelijk niet Aneia maar haar moeder in het midden staat van de opstelling, dat alle aandacht naar haar gaat.

Natuurlijk kan Aneia op het einde van de opstelling haar moeder eren en danken dat ze haar op de wereld heeft gebracht. Maar het doet haar wel wat om te zien welke wendingen en inzichten deze constellatie bracht.

De *Dark Force* vertelt Aneia nadien nog dat ze voelde hoe zij haar door haar moeder heen de wereld in duwde.

Met de kennis dat haar ouders niet zullen veranderen, dat ze zijn wie ze zijn, beseft ze voor de zoveelste keer in haar leven dat de verandering vanuit haarzelf mag komen, om het vrouwelijke en het mannelijke in haarzelf te helen en te transformeren en verder van niemand iets te verwachten.

Ze is zich nu ook bewust dat de gesloten deur in haar droom niet zo ontoegankelijk is als ze eerst dacht. Ze stapt uit de opstelling met een enerzijds opgelucht gevoel en anderzijds blijft ze zitten met de vraag hoe ze nog meer in haar Ancestor kracht kan gaan staan en leven. Wetende dat anders de *Dark Force* haar weer overneemt. Het voelt als een soort spelletje. *'Mijn diepste wonde is mijn grootste kracht'*, denkt ze. *'Deze wonde is oer oer oer diep, zo is dus mijn kracht ook oer oer groots.'*